

Juryrapport Françoise van den Bosch Prijs 1998

De nominatiecommissie van de Françoise van den Bosch Prijs 1998, bestaande uit Marie-Hélène Cornips, Onno Boekhoudt, Guus Bakker, Thimo te Duits en Gijs Bakker is in 1998 tweemaal bijeen geweest om een geschikte kandidaat aan het bestuur voor te dragen.

Tijdens de eerste bijeenkomst heeft zij de criteria vastgesteld waaraan de winnaar zou moeten voldoen. De jury is van mening dat de ontwerper al geruime tijd actief moet zijn, omdat er alleen dan sprake kan zijn van een oeuvre. Daarnaast zou het werk steeds van een hoge kwaliteit moeten getuigen en eigentijds van karakter moeten zijn. Van wezenlijk belang acht de jury het feit, dat het werk niet alleen binnen de discipline van het sieraad van interesse moet zijn maar ook voor een veel bredere groep van belang zou moeten zijn. Alleen dan kan het werk van de winnaar aandacht voor het moderne sieraad stimuleren.

Gedurende de twee vergaderingen zijn talrijke persoonlijke voorkeuren van de afzonderlijke juryleden naar voren gebracht. Ook is er tussentijds werk van mogelijke kandidaten in het echt bekeken en is literatuur bestudeerd. Uiteindelijk kon de jury zich unaniem vinden in één kandidaat: Bernhard Schobinger.

De jury roemt de consequente wijze waarop Schobinger zijn ideeën gedurende een aantal decennia heeft uitgewerkt. Steevast weet hij de beschouwer te verrassen en te verbazen – van herhaling van concept is nauwelijks sprake. Schobinger probeert nooit de dingen onnodig mooi te maken. Het is net of hij bang is dat schoonheid afleidt van zijn oorspronkelijke idee. Zijn materiaalkeuze is fenomenaal. Oude scharnieren, kraanonderdelen, kapotte flessenhalzen zijn voor hem even waardevol als edelstenen en goud. Onder zijn handen wordt waardeloos afval een kostbare edelsteen en vice versa. Zijn ringen en armbanden van meteorietijzer geven letterlijk een kosmische lading aan eeuwenoude symboliek. Daarnaast verkiest hij steeds een eigenzinnige technische methode die in dienst staat van materiaal en idee. Alleen al de behoefte om een ruwe diamant koste wat kost met laserstralen te doorboren, zodat deze als een kraal geregen kan worden, dwingt respect af.

Met de toekenning van de Françoise van den Bosch Prijs 1998 aan Bernhard Schobinger, bekroont de jury in haar ogen een oeuvre van louter sieraden met een magische uitstraling en vol energie.

De jury, Amsterdam 9 oktober 1998.